

Înălțarea lui Isus Hristos la cer – Luca 24,44-53

Luca rezumă la sfârșitul evangheliei sale tot ce Isus după învierea Sa și până la înălțarea Sa la cer a dat ucenicilor Săi ca învățături și făgăduințe. Ce se relatează în Luca 24,44-48 nu arată că cele amintite ar fi avut loc în seara zilei de Paști (Luca 24,36) sau în ziua înălțării Sale la cer. Un comentator autorizat al Scripturii arată că au trecut 40 de zile între Luca 24,44.45 și înălțarea Sa la cer (Faptele Apostolilor 1,3). Acel comentator găsește aici în Luca 24,44-49 o relatare sumară despre ce a vorbit Isus în cele 40 de zile de la învierea Sa și până la înălțarea Sa la cer. Deci aici (Luca 24,44-53) Luca rezumă rezultatul diverselor vorbiri ale Celui înviat împreună cu înălțarea la cer cu intenția ca în a doua sa carte s-o trateze mai detaliat.

Luca relatează aici: a) ultima vorbire a Celui înviat adresată ucenicilor Săi (Luca 24,44-49); b) luarea Celui înviat în cer (Luca 24,50-53).

a) Ultima vorbire a Celui înviat adresată ucenicilor Săi (Luca 24,44-49)

44. Și le-a spus: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus pe când eram încă împreună cu voi, că trebuie să fie împlinite toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise și în profeți și în psalmi.”

45. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.

46. Și le-a spus: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristosul și să învieze dintre morți a treia zi

47. și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile, începând de la Ierusalim.

48. Și voi sunteți martori ai acestor lucruri.

49. Și, iată, Eu trimit peste voi promisiunea Tatălui Meu: dar voi rămâneți în cetate, până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”

Așa cum Domnul înaintea suferințelor și morții Sale a stat împreună cu ucenicii și a mâncat cu ei și prin Cină le-a oferit un semn al dragostei Sale, tot așa acum, înainte să Se despartă de ei, lasă ucenicilor o moștenire deosebită, de care ei puteau să se bucure toată viața lor.

Domnul a explicat deseori ucenicilor, că nici o literă din Lege și din profeți nu va cădea, ci că El a venit mai degrabă să îplinească profețiile din Vechiul Testament referitoare la El. Orice profeție mesianică, în măsura în care ea se referă la timpul acesta, El o va împlini. După această explicație solemnă, că profețiile Scripturii referitoare la El vor trebui să se îplinească, El le-a deschis Scripturile Vechiului Testament. Toate făgăduințele, în măsura în care ele se referă la acest cadru, Domnul le rezumă în patru puncte principale: suferința, moartea, învierea și predicarea la popoare.

Aceste cuvinte sau vorbiri, spre care El orientează pe ucenicii Săi, le-a rostit-o într-un moment deosebit. El le-a făcut cunoscut alor Săi pe când El mergea împreună cu ei. Acum dimpotrivă, El se află în starea de transfigurare și într-un trup glorificat. Felul de odinioară de a fi împreună cu ai Săi s-a terminat prin moartea Sa pe cruce.

Isus a spus ucenicilor în zilele când era în trup de carne, că trebuie să se îplinească tot ce este scris în Legea lui Moise, în profeți și în psalmi cu privire la El. Cu toate că El a dat ucenicilor această învățătură nu numai o singură dată, ci de mai multe ori, El a trebuit totuși să constate că explicațiile Sale date lor nu le-au fost clare. S-a constatat că ucenicii aveau idei greșite, care erau în concordanță cu dorințele lor carnale. Deoarece acum era ultima dată când El vorbea față către față cu ucenicii, El nu a putut să amâne introducerea lor în deplina înțelegere a Vechiului Testament. Când Luca scrie că Isus a creat ucenicilor premisele să înțeleagă Scripturile, el nu vorbește dacă El le-a deschis și inima, așa cum a făcut cu vânzătoarea de purpură Lidia (compară cu Faptele Apostolilor 16,14). Prin explicarea Cuvântului, care apelează la minte, trebuie să vină iluminarea lăuntrică.

Interesant este, că se accentuează învierea în ziua a treia, ceea ce face și apostolul Pavel în cunoscuta sa explicație despre înviere (1 Corinteni 15,4). Învierea în ziua a treia a învățat-o Isus conform Scripturii. Profeții directe cu privire la momentul învierii nu sunt incluse în Vechiul Testament. Domnul a numit ziua a treia pe baza istorisirii despre profetul Iona (compară cu Matei 12,40).

În această „deschidere a Scripturii” Domnul a arătat ucenicilor și un al treilea punct principal, și anume un trebuie divin, și anume „predicarea la popoare”. Vechiul Testament vorbește despre universalitatea Evangheliei tot așa de clar cum vorbește despre suferințele Sale, despre moartea și învierea Sa. În privința aceasta se pot da un număr mare de dovezi din Vechiul Testament (Isaia 49,1; Psalm 2,8; Osea 2,23; Ioel 3,4; Maleahi 1,11; Daniel 7,14; Psalm 117,1). Domnul a deschis privirea apostolilor spre viitor. De multe ori i-a învățat cu indicații clare cu privire la predicarea Evangheliei la toate popoarele (Matei 8,11; 10,18; Luca 14,23; Ioan 10,16; Matei 26,13; Marcu 14,9; Matei 24,14). Dovada din Scripturii cu privire la semnele și poruncile Sale le-a dat ucenicilor abia acum, când ei trebuiau să înceapă misiunea de predicare la popoare. Conținutul predicii lor este schimbarea caracterului sau întoarcerea la Dumnezeu, o schimbare a caracterului lor și a ființei lor spre iertarea păcatelor. Ceea ce ei trebuiau să predice nu era un scop personal al lor, ci nucleul Evangheliei. Această predică la pocăință trebuie să aibă loc conform cu Scriptura. Aici trebuie ținut seama de cuvintele: „epi to onomati auton”, ceea ce nu înseamnă: în Numele Său, ci mai corect trebuie tradus „**pe baza Numelui Său**”. Numele lui Hristos este totodată baza, punctul de sprijin al Evangheliei pocăinței și iertării păcatelor. Apostolii trebuie numai să prezinte înțelesul acestui **Nume**, conținutul și valoarea și lucrarea Lui.

Domnul dă ucenicilor indicația importantă, ca ei să înceapă în Ierusalim cu predicarea Evangheliei. Acesta este drumul biblic. În cetatea lui David a fost făgăduit lui Mesia tronul (Psalm 132). Dumnezeu a așezat în Sion pe Împăratul Său (Psalm 2,6). Din Sion pornește Legea și Cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim (Isaia 2,3). În Sion a fost așezată Piatra de unghi prețioasă (Isaia 28,16). Sionul și Ierusalimul trebuie să-și înalțe glasul cu putere (Isaia 40,9). Ucenicii ar fi putut ușor să gândească, să nu înceapă cu vestirea Evangheliei în Ierusalim, care a omorât pe Hristos, și să nu mai încerce nimic cu Israel. Ierusalimul a fost timp îndelungat centrul misiunii, și acolo au fost apostolii, care erau stâlpii Adunării (Bisericii). Apostolul Pavel, când a misionat, a căutat mai întâi pe iudei (Faptele Apostolilor 13,46). Justificarea pe baza Scripturii a predicării la popoare dovedește respectul Domnului față de Vechiul Testament (compară cu Matei 22,43). Dacă Fiul lui Dumnezeu avea un astfel de respect pentru Scripturi, cu cât mai mult atunci robii Săi ar trebui să-l aibă!

După ce Domnul a prezentat ucenicilor părțile principale din Scriptură, El îi numește **martorii** Săi. Ei trebuiau să mărturisească înaintea lumii întregi ce le-a arătat El din Scripturi. Mărturia apostolilor se referă la suferințele sale, la moartea și învierea Sa ca predică în toată lumea. Dacă Isus le-a cerut să depună mărturie despre aceasta, ei trebuiau să presupună că cuvântul despre cruce și despre înviere va fi pentru iudei și pentru păgâni o piatră de poticnire și de jignire. A fi un adevărat martor al Evangheliei înseamnă după textul original să fii de fapt un „martir”, care pecetluiește mărturia sa cu moartea, dacă trebuie.

Ei vor trebui să înceapă în curând funcția de martor, la care Domnul a chemat pe ucenicii Săi. Pentru această funcție de martor El vrea să le trimită pe Duhul Sfânt din cer. Prin expresia compusă „exapostellein”, Luca desemnează trimiterea Duhului Sfânt (compară cu Luca 1,53; 20,10.11; Faptele Apostolilor 7,12; 9,30; 11,22; 22,11 și alte locuri) din cer, unde El S-a înălțat acum. Această afirmație despre trimiterea Duhului Sfânt este la timpul prezent, ca să exprime că această făgăduință nu numai este sigură ci și că ea se va împlini în curând. Domnul trimite în plinătatea autorității Sale Duhul făgăduit de Tatăl.

Ucenicii trebuiau să primească făgăduința Tatălui, pentru ca să fie capabili de a merge ca martori. Până atunci însă ei trebuiau să se comporte liniștiți și în tăcere. Ei trebuiau să rămână în cetate până când vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Potrivit cu Faptele Apostolilor 1,4-5 acest cuvânt al Domnului se referă la ziua înălțării la cer. Indicația de a rămâne în Ierusalim nu se referă și la zilele de după Rusalii. Deci ziua revărsării Duhului Sfânt stătea în perspectivă. Ucenicii nu trebuiau să părăsească Ierusalimul deoarece împlinirea făgăduinței va avea loc foarte curând, și anume nu vor trece săptămâni, ci numai **zile**. Ei trebuiau să aștepte aici în Ierusalim lucrurile care trebuie să vină.

b) Luarea Celui înviat în cer (Luca 24,50-53)

50. Și i-a condus până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat.

51. Și a fost că, pe când îi binecuvânta El, a fost despărțit de ei și a fost ridicat la cer.

52. Și ei, după ce I s-au închinat, s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie.

53. Și erau mereu în Templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu.

Faptele Apostolilor nu amintește Betania, ci Muntele Măslinilor, ca loc unde a avut loc înălțarea la cer (Faptele Apostolilor 1,12). Ambele informații sunt în cea mai frumoasă armonie. Muntele Măslinilor este așezat între Ierusalim și Betania. Remarca „până spre Betania” nu înseamnă în localitate, ci până în apropiere sau în direcția, pe drum spre, până la locul care coboară spre Betania.

Este singura dată când Isus binecuvântează pe ucenicii Săi cu mâinile **ridicate**. Zilnic i-a binecuvântat cu tot felul de lucruri, pe când ei umblau împreună cu El. Punerea binecuvântării pe poporul lui Dumnezeu era funcția marelui preot (Numeri 6,23). Acum, deoarece Domnul Se despărțea de ei, El li S-a descoperit ca adevăratul Mare Preot.

În timp ce îi binecuvânta, Domnul S-a despărțit de ucenicii Săi. Nu poate fi altfel decât că El a fost răpit dinaintea ochilor lor în înălțime. De data aceasta era o îndepărtare foarte deosebită, minunată, tot așa cum apariția Lui odinioară în mijlocul lor era minunată (compară cu Ioan 20,19,26). Luca, care încheie relatarea sa cu acest eveniment, spune clar, că după aceea Hristos nu S-a mai arătat; căci punctul întrunirii lor nu mai este persoana lui Isus ci Templul din Ierusalim. În cele mai multe manuscrise aici stă și propoziție: „**Și El a fost ridicat la cer.**” Chiar dacă această propoziție este o glosă, ea oferă totuși explicația realistă a felului cum Domnul S-a despărțit de ucenici. Dacă la aparițiile anterioare El devenea deodată invizibil, acum El S-a despărțit **vizibil** de ochii ucenicilor, mergând **vizibil** spre cer. Prin aceasta Domnul voia să ofere nu numai o despărțire clară a apariției Sale de Paști, ci și să convingă pe ucenici că El Se reîntoarce acum în slava Tatălui (compară cu Luca 24,25; Ioan 17,5), pe care El a părăsit-o atunci când a venit în lume.

După ce Domnul S-a înălțat la cer, ucenicii s-au întors cu mare bucurie la Ierusalim. Prin aceasta au urmat indicația Domnului, pentru ca acolo să aștepte primirea făgăduinței Tatălui. Atunci inima lor s-a speriat de vestirea plecării sale. Acum ea este plină de bucurie, deoarece ei au recunoscut înălțarea Sa la cer ca reîntoarcere a sa la Tatăl. Dacă ucenicii erau în Templu, aceasta nu exclude că ei aveau părtășie unii cu alții și în casă (Faptele Apostolilor 1,13). În timpul serviciului divin public mergeau la Templu, așa cum făceau și după revărsarea Duhului Sfânt, când zilnic mergeau la Templu în timpul orei de rugăciune (Faptele Apostolilor 2,46; 3,1). Ei laudau și preamăreau pe Dumnezeu pentru tot ce au trăit ei. Învierea și înălțarea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu erau în mod deosebit permanent subiectul laudei lor!